

— Eredj haza!

Nem volt mit tenni, eljöttem. Az itatókútnál mostam a fülem, de csak annál jobban vérzett. A Göncölszekér rúdjánál megkerestem a Kisbojtárt. Azt neztem. Meg fogom mondani Évának, hogy legyen az ő csillaga is a Kisbojtár. Ha legközelebb látom, megmondom neki. Aztán azon gondolkodtam, miért kell Sándor bácsinak félni az apámtól. Szegény Sándor bácsi.

Pedig nem ment haza akkor este, mégis egy hét múlva elvitette az apám. Mondott volna talán valamit a rendszerről a gazdaságban. Hát elvitték. Egy évig oda-volt, de aztán is félt apámtól, szegény Sándor bácsi! Ha hozzáakad a kezem a vágáshoz itt a fülelmen, mindig eszembejut, szegény öreg.

TAMÁS ISTVÁN:

HAR S Á NY

dalunkból
font fonálra kötjük
e tűzgömböt
s mosolyunk színes
szalagjára írjuk
büszke értelmét a létnek

Fázós kedvünket
kézfogások melegébe mártjuk
s egy új világot
vizünk ma haza

Izmainkból
kovácsolunk pántot
összefogni korunk négyzögét
s tekintetek tiszta forrásából
áldozunk erőt
holnapunkhoz

Téged köszöntünk
ki megmutattad
a lányok kibontott szirmán
pihegő gyermeket
óh üdvözlégy Május